

**Johannis Gottfried Janckii Commentatio de forcipe ac forcice ferramentis a
Bingio inventis : eorumque usu in partu difficili.**

Contributors

Janke, Johann Gottfried, 1724-1763.

Publication/Creation

Lipsiae : Apud Jo. Christ. Langenhemium, 1750.

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/sdcararr>

License and attribution

This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

IOHANNIS GOTTFRIED IANCKII

COMMENTATIO

DE

FORCIPE AC FORFICE
FERRAMENTIS

A BINGIO, CHIRVRGO HAFNIENSI INVENTIS

EORVMQVE VSV

IN PARTV DIFFICILI.

L I P S I A E

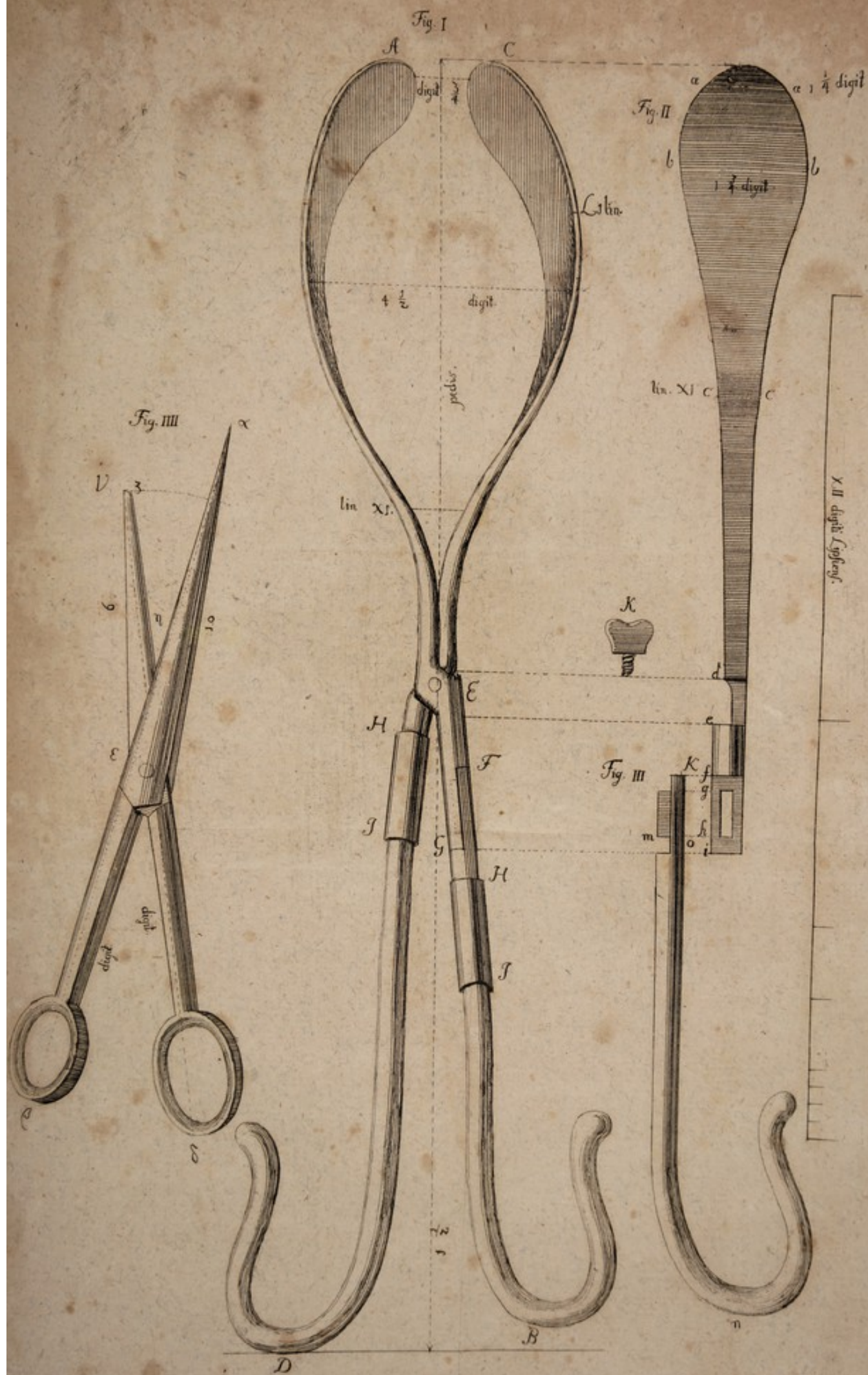
APVD IO. CHRIST. LANGENHEMIVM,

M D C C L.

A D
CHRIST. GOTTHELFF
MARCHIVM

ICTVM CELEBERRIMVM

REIPUBLICAE BVDISSINENSIS PRAETOREM,
LVSATIAE SVPER. ADVOCATVM PROVINCIALEM PRIMARIVM,
COENOBII, QVOD A STELLA S. MARIAE NOMEM
HABET, SYNDICVM

Digitized by the Internet Archive
in 2019 with funding from
Wellcome Library

<https://archive.org/details/b30783070>

V I R
EXCELLENTISSIME, ATQVE CONSVLTISSIME,
PATRONE OPTVME,

Quoties superiora tempora in memoriam reuoco, eamque humanitatem atque amorem, quo me a teneris, vt aiunt, vnguiculis, talis tantusque VIR amplexus es, tacitus mecum confidero, confidero autem saepissime, toties grata eius in mente mea versatur recordatio. Inhaerent adhuc animo penitus infixi illa vota, quibus me in Academiam hanc Lipsiensem abeuntem prosequeris; eorumque obliuisci non fuit euentus, qui iisdem satis bene respondit, ita, vt quamuis sextus iam agatur fereque labatur annus, ex quo hanc Academiam Celebratissimam eo animo adii, vt Arti Medicae in vniuersum studerem, nondum tamen de vale ipsi dicendo cogitem. Adseruatae etiam cum cura saepiusque legendo repetitae nunquam non me delectant humanissimae litterae, quas hoc temporis interuallo ad me dedisti. Summa autem cum voluptate superioris aestatis recordor, qua cum TE ipse conueniebam, eodem TE adhuc animo esse, quo erga me semper fuisti, non

solum inueni, sed quoque tantum abesse intellexi, vt vel grauiſſima TVA munera, quae me abeunte ſuſtinebas, vel dignitates, quibus poſt haec, optime meritus, ornatus es, aliquid de TVA in me beniuolentia imminuerint, vt potius magis, quam credi poſſit, eandem auxerint. Quae ſi omnia perpendo, quantum TIBI debeam intelligo, quomodo vero non iuſtas eas, ſed aliquo ſaltem modo TVIS beneficiis reſponſuras gratias referam, equidem non video. Quas vero referre TIBI non licuit, eas ſaltem publice agere, propenſiſſimoque animo TIBI habere, gratias conſtitui. De quo vbi aliquamdiu cogitaueram, tandem in mentem venit, non ingratam TIBI me rem facturum eſſe, ſi de ferramentis duobus Chirurgicis, a Bingio Hafnienſi Chirurgo, ante aliquot annos inuentis, aliqua conſcriberem, eumque libellum TVO Celeberrimo nomini inſcribendo, tum pietatis obſeruantiaeque erga TE meae in vniuerſum aliquod documentum ederem, tum ſigillatim quinquageſima prima vice, iam redeuntem Natalem diem TVVM congratularer.

Neque vero haec ferramenta parum idoneum argumentum eſſe dices, de quo ad TE aliqua perſcribam, atque mirari TE, cur non ex Medicina, quam legalem vocant, quaeque a TVIS ſtudiis alieniſſima non ſit, vel ex Botanica, quam TIBI neque ignotam, neque iniucundam eſſe ſciam, aliquid repetierim. Atque ex hac certe fateor deſumere me argumentum aliquod eo magis potuiſſe, quo magis hanc Artem in deliciis habui, quando in ea HEBENSTREITIO, Viro Magnifico, praeceptore uſus ſum, qui me, praeterquam quod ſingulas fere medendi artis partes edocuit, plurimis quoque maximisque me ſemper beneficiis adfecit. Neque non dubitabam ab initio an non Anatomica quaedam exponendo, ſtudiorum

diorum meorum **GVNZIO** duce in Dissecandi arte haec-
 nus collocatorum, aliquam **TIBI** rationem redderem. Cum
 vero non tam mei quam **TVI** deberem rationem habere, fa-
 tius esse intellexi, de illo ex Chirurgia desumpto argumento ali-
 qua disputare. Atque primum quidem, quantum pretium
TV cunctis Chirurgices partibus in vniuersum, tum sigillatim
 antiquissimae illi obstetriciae arti statuas, probe noui, neque
TE adeo ferramenta idonea, sine quibus constare illa ars non
 potest, negligere, vel auersari scio, vt sis hoc meum consilium
 non parum probaturus, **TVA**que auctoritate confirmaturus.
 Deinde quod de vsu horum ferramentorum dicendum fuit,
 tam parum a **TE** alienum esse deprehendi, vt potius ad Iuris-
 prudentiam Medicam quam maxime pertineat. Ad haec
 quamuis perspexerim equidem Medendi artem sine Chirurgia
 nihil valere, vt saepe miratus sim, cur ex Medicis tam pauci
 Chirurgicae studeant, praeprimis tamen Obstetriciae artis amo-
 re teneor, et quo magis eam contemni a plurimis, Medicoque
 graui indignam haberi video, eo magis eius vtilitatem summam
 demonstrandam esse existimo. Non possum autem, quin
 magnopere mirer eorum in iudicando temeritatem, qui artem
 Obstetriciam, eiusque studium, nec vtile esse censent, nec ne-
 cessarium, falsa contemptus specie inducti, quo illam artem ab
 artis salutaris cultoribus negligi plerumque et mulierculis co-
 lendam relinqui vident. Nae illos dictae sententiae summo-
 pere paeniteret, si mentis compotes in vterum matris redirent,
 et, iubente ita diuino numine, conflictarentur cum impedi-
 mentis, quae infanti nascituro obiici haud raro solent. Aut
 vehementer ego erro, aut certissimum est, eos vna cum matre
 abacturos esse inscias mulierculas, saepius ebrias, semper dica-
 culas, arcessituros contra virum, artis Obstetriciae probe

gnarum, in eaque exercitatum. Sed age, serio cum iis agamus. Nonne omnium aegrotorum cura ad Medicos pertinet? Sanaene videntur mulieres, quae acerbissimis doloribus vexatae partum edere non possunt? Non magis sanae, quam qui membro aliquo capti eo commode vti non possunt. Largior equidem, opus omnino non esse, vt Medici obstetricum vices omnes agant, id tamen votis maxime expetendum esse existimo, vt vbique viri artis obstetriciae gnari praesto sint, qui mulieres ignaras instituunt, haerentes expediant, parientique, si manu non detur, ferramentis idoneis succurrant. Et haec quidem contra eos sufficiant, qui omnem artem Obstetriciam a Medico alienam esse censent; Iam ii quoque paucis redarguendi, qui vt vtilem eam necessariamque esse non negent, curiose tamen et diligenter a Medicorum filiis excolendam esse non putant. Lique et vterum et angustias viarum, per quas partus transire debet, rimari dedignantur, veriti fortassis, ne sibi ab antiquiorum errore, infantem suo nisu viam sibi ex vtero aperire, vel contra pellentibus auxiliis eiici posse, recedendum sit. Indignabundi reiciunt ferramenta, ad carnifices eorum vsum referentes, vel si maxime iisdem vtendum esse concedunt, necari vel, si iam mortui, in frustra discerpi vncis similibusque instrumentis infantes in vtero iubent, quos saluos vel saltem integros extrahi oportebat. Neque ex eodem genere medentium pauci sunt, qui non contenti partum interficere, et matri vitam eripiunt, dum parum eorum gnari, quae vel iuuare partum, vel impedire queunt, arcana parientibus propinant, quorum vel haec vis est, vt male positum partum prorsus immobilem reddant, vel si etiam nulla est, tamen efficiunt, vt aliis auxiliis in tempore neglectis, succurri porro parienti non possit. Quidque
vulga-

vulgatius est hoc, sanguinem grauidis quinto potissimum mense, altero tertioque vix vnquam mitti? quod vtrumque scire facile poterant falsissimum esse, modo partum perpenderint primis mensibus parum, quinto plurimum crescere, sanguinemque adeo non tam hoc quam illo tempore abundare. Neque magis tueri suam sententiam possunt illi, qui variolas sanari posse in grauida, nisi abortum procurauerit medicus, negant, de mortis periculo, quod grauidae tum subeundum est, parum solliciti. Hi adeo sunt, qui non sua modo inscitia magnam aegrotis calamitatem adferunt, sed qui diligentioribus etiam in arte Medica perdiscenda maximam molestiam creant, facileque calumniando imperitis persuadent, ambages quaerere, immo tempus plane perdere, eos, qui in corporis humani structuram, musculorum nexum, venarum arteriarumque flexus, ossium compagem, alia id genus, curiosius inquirere satagunt. Qua quidem in re, quantum TV AVVN-
CVLE CARISIME, quamuis a re Medica alienus, sapiens hosque sciolos scientia superares praeclare ostendisti, cum non solum sermones meos de Anatomia penitus perspicienda, arteque Obstetricia callenda libenter audiuiisti, sed rationem etiam studiorum a me initam probasti, meque adeo ad percurrendum strenue, quod semel ingressus sum Medicinae stadium erexisti, incitasti, Quod vt et in posterum facias, omni, qua possum, animi contentione TE rogo atque obtestor.

Faciam vero, inquires, si tu modo ab aestu, quo in medicastros, quos nominas, inueheris, aliquantum remiseris, mihi que adprobaueris, forficem forcipemque a te describenda ferramenta ad Iurisprudentiam aliquo modo pertinere. Fateor, VIR AMPLISSIME, nimis me abreptum fuisse odio istorum hominum, nimis me amor in artem Obstetriciam

ciam indulgisse, sed dabis mihi etiam hanc veniam, ut vlcisci verbis graues eorum calumnias, maximasque generi humano illatas noxas liceat. Nunc vero, quae forfici forcipique Bingiano cum Iurisprudencia intercedat coniunctio, accipe. Coepit iam superiori saeculo in Medicina legali siue forense quaestio agitari, an maturus et viuus partus, qui vel propter capitis magnitudinem excedentem, vel propter viarum in matre angustias, cet. edi non potest, seruandae matris causa occidendus sit, aut an expectari ad minimum debeat, donec vitam in matris aluo amiserit, quo possit tum vncis aut aliis instrumentis laedentibus protrahi? ^{a)} Atque inter difficilis partus casus non infrequens is est, in quo partus ita praeceps in caput datus est, ut manus auxilio uti non liceat. Quare videtur utique mors partus in vtero haerentis expectanda esse, quo ferramenta tuto adhiberi queant, vel quia verendum est, ne pariens, doloribus nimis longiusque vexata ipsa animam expiret, ante quam mors infantis consequeretur, ne mater paruulusque ambo pereant, hic matris seruandae causa occidendus,

- a) Plures tum veterum tum recentiorum ad has quaest. adfirmando respondent. Ita enim Riolanus in Enchiridio C. 28. inquit, ast sane nimis dure: Si mulier exegerit duos tresue dies in tormentis partus; si moribunda et exanimis; si gangraenae in partibus pudendis indicia compareant: Etiam si certo non constat de morre infantis, vncō extrahatur, ut conseruetur mater. Praestat vnum interire, quam duos: Vita matris, praeferenda infanti. Non debet mater mori, ut saluetur infans. Tertullianus in Lib. de Anima Cap. 13. inquit: At quin et in ipso adhuc vtero infans trucidatur necessaria crudelitate, quum in exitu obliquatus denegat partum, matricida qui moriturus. Beckerus in Tr. de Paidioktonia inculcata ad seruand. puerperam Giesl. 1729. Deuenter Obs. import. sur le Manuel des Accouchemens Part. II. Mauriceau Tr. des Malad. des Femmes Grosses Tom. I. Lib. II. C. 16. p. 295. van Hoorne in Lib. qui inscribitur die zwo von Gott wohl belohnte Wehe-Mütter Siphra und Pua Cap. 2. p. 152.

dus, vel saltem instrumentis laedentibus protrahendus esse. Sed salua nunc res est. Nam forcipe a Cl. Bingio inuenta (sunt enim et ab aliis praecipue inuentae plures) infans, quocunque demum modo sit positus, sine noxa educi, materque cum infante seruari potest. Id quod dilucidius ex hac ipsa tractatione patebit.

Sunt igitur ex difficilis partus causis non paucae, quae, quo minus infans vel protrahi manu viuus et integer possit, efficiunt. Ad easque Auctores non male referunt vias, tum per molles, tum vero praecipue per duras osseasque partes patentés, nimis angustas ^{b)} pelvis conformationem malam, ^{c)} orificium vteri vel hunc ipsum circa infantem constrictum, brachium infantis ad scapulam vsque elapsum ac tumidum factum, infantem hydropicum vel monstrosum, et partum denique omnem, sub quocunque situ infantis malo, nimis neglectum. Sed has enarrasse, properanti ad ipsius forcipis descriptionem, sufficiat, vnus saltem, isque frequentissimus fere casus curatius explicandus est, in quo Bingianae forcipis, praesentissimus vsus est, quique Medicis obstetriciis caput incunatum audit. ^{d)} Finito enim grauiditatis tempore, si bene omnia

b) Hae vel in ossibus pelvis, vel in partibus externis pudendis sunt. Si in his, non verae angustiae, sed tales tantum relatiue, ratione nimis magni capitis infantis sunt, si in illis, vt plurimum in gibberosis sunt. Conf. Chapman's Improvement of Midwifery Cap. II.

c) Vid. Deventer Obs. des Accouchemens Chap. 27. qui de hac re optime scripsit, et totam rem fere ita exhaustit, vt vix aliquid addi possit.

d) Quod Galli dicunt la Tête est enclavée, Mauriceau l. cit. la Motte Tr. complet des Accouchem. L. III. C. XX. p. 423. Germani der Kopff des Kindes ist eingeklemmt, steckt in der Geburt. Kronauer Diss. Med. Chir. de Tumore Genital. post part. sang. p. 12. vel verharrete Geburt, von Hoorne l. c. p. 145.

omnia succedunt, doloribus vterinis identidem corripitur puerpera, iisque membranae foetum et liquorem amnii cingentes, et hic liquor ipse impulsae, vteri orificium cunei in modum dilatant, atque aperiunt, ipsaeque tandem rumpuntur, fit adeo aquarum profluuium, cumque iis vel partus totus effunditur, vel saltem caput ita subsequitur, vt repetitis parientis nixibus foetus tandem ipse edatur. Saepius vero effusis aquis infans non sequitur, sed per diem vnum vel alterum in vtero haeret, aut spasticis vteri motibus tam lente impellitur, vt, quod orificio vteri instabat, caput in viis, per quas transire debebat partus, paene exsiccatis, haereat aut matris nixibus nimium remittentibus, vel circa orificium vteri alto fati loco subsistat. Caput ergo, quod saepius vteri interno ore ambitur, ^e) et inter peluis ossa est interceptum, ab vtero, qui se constringere continuo nititur, premitur, pressumque et ipsum nonnunquam valde intumescit, et contra orificium vteri reliquasque partes genitales dilatans, atque ossibus adprimens, has quoque insigniter intumescere facit, quo quidem necessario efficitur, vt, cum nec parientis connixui, nec manui, quae prope caput ad pedesprehendendos immitti debebat, cedat, cunei in modum insertum, immobiliter ibi haereat. ^f) Hunc vero internarum aequae ac externarum partium tumorem intensissimus dolor consequitur; isque augeri solet etiam hoc, quod cum externae praecipue genitales partes adeo interdum intumescant, vt praeter morem promineant, vel spasticis constrictionibus adeo angustatae sint, vt vix aliquot digitos admittant.

^e) Si caput infantis ab vteri orificio cingitur Galli dicunt, l'enfant est au couronnement Mauriceau l. c. T. I. Lib. H. p. 245. Nostrae vero muliere, Die Krönung oder das Kind steht in den Schloß.n.

^f) Vid. Mauriceau l. c. p. 295.

mittant. Obstetrices saepius vi adhibita diducere illas partes et aperire vias nituntur, quo ipso non raro inflammatio, atque immedicabilis gangraena arcessitur. Res igitur per se fere desperata, longe periculosior fit, si haec capitis incuneatio cum malo infantis vterique obliquo situ coniuncta est, quod nulla quidem probatione eget. Ex illis autem causis, quae in ipso partu sunt, utque caput incuneatum fiat, efficiunt, nulla, si infantem spectes, frequentior et periculosior est, quam vel totius infantis, vel capitis forma iusto maior,^{g)} si matrem vero respexeris, prava ossium pelvim constituentium figura,^{h)} situsque vteri obliquus:ⁱ⁾ Caput quidem, etsi magnum, modo sanum atque sic positum sit, ut vertex orificii vteri centro vaginaeque axi, facies ossi sacro, occiput ossibus pubis respondeat, spes equidem superest, fore breui, ut vehementissimis nixibus, intensisque musculis abdominis et diaphragmatis, spirituque a matre impulsio, infans in lucem edi possit. Contra cum hydropico, vel male in vtero posito partu comparatum est. Is enim vel osseas vias prorsus non subintrabit, vel si subierit, transire non poterit. Nec minus ad capitis infantis incuneationem et paragomphosin conferunt, tum omnia, quae in matre sunt, vitia, tumque sigillatim vteri inclinatio, saepe cum malo infantis situ coniuncta. Quemcunque vero inclinationis vteri modum ponas, cum in nullo non orificium vteri a vaginae axi recedens vni ex ambientibus ossibus adprimatur, vterus semper, quando se valide constringit, foetumque, ut solet, secundum axin vteri versus oris interni centrum propellit, caput infantis vaginae acute sentientis lateribus, et ipsius

g) Deventer l. c. Chap. 34. p. 199.

h) Deventer Chap. 27.

i) Chapmannus in Libr. II. Deventer Chap. 46. et 48.

oris interni margini adprimet. Quod si vero, illae vteri constrictiones tam vehementes sint, ut caput infantis per orificium vteri aliquantum apertum exire cogant, id tamen non ita fiet, ut per vaginam transeat, quin potius intensissimus tantum in vtero reliquisque genitalibus partibus dolor, nouusque semper in eo stimulus excitabitur, infantis autem et caput et praecipue collum continuo ita laedentur, ut partus cito suffocetur. Inter haec praeterea magna debet humorum copia ad partes genitales tum internas tum externas confluere, easque insigniter inflare, vterus autem ipse valide constrictus, neque, ut repellatur infans, pati, neque si repelli pateretur, quo reciperet infantem, spatium habere. Quod si proinde et aliquando fieret, ut sub commodo parturientis situ, vehementissimisque nisibus caput quidem peluim intraret paullulum, ^{k)} tamen hoc nouum impedimentum, scilicet genitalium partium praeter modum magna inflatio atque tumor efficient, quo minus partus ipse expelli possit. Caussis adeo quae partum retardant, capiteque in via subsistentibus, tum vires parientis maxime propter dolorem pereunt, ^{l)} tum vero externarum partium tumor ita augetur, ut immitti sine vi atque laesionis periculo manus vel etiam digiti vix possint. Quod si ergo res naturae committitur, ut mulierculae adstantes ut plurimum ex ignorantia, et inde exorta pertinacia faciunt, nec cito a perito Medico Obstetricante a ferramentis auxilium petitur, partes externae tumidiores factae inflammatione atque gangraena corripuntur.

k) Si in peluis cauitate iam haeret infantis caput, Galli dicunt, l'enfant est au passage Mauriceau Lib. cit. p. 245. Germani vero, daß Kind schneidet ein, et de infantis capite in vagina incarcerato, conf. de la Motte Obs. 120.

l) Dionis Chap. 14. la Motte Obs. 246.

ripiuntur, ^{m)}) ac breui post mater cum infante certissime perit.

Quae si velis omnia, **VIR CONSVLTISIME**, TEcum perpendere, facile videbis, hunc difficillimi partus casum ex capite infantis incuneato orti, omne medicamentorum et manus quoque auxilium respuere. Cum enim, quae vulgus medentium foetum pellentia medicamenta vocant, non aliter agere debeant ac possint, quam vtero et ipsis vitalibus organis, iam maxime debilibus stimulum inferendo, sanguinemque versus vterum impellendo, nihil aliud efficient, quam vt pariens tanto citius certiusque cum infante pereat. Si enim integerrimae vires a natura intensae superare impedimenta ac vincere non potuerunt, quanto minus fractae omnino vincent tum, vbi reliquis impedimentis tumor inflammatioque genitalium partium accessit. Neque de manus auxilio in hoc casu vano dubitabis, modo ne digitos quidem in vaginam immitti posse, cogitaueris. ⁿ⁾)

Et hoc quidem iam olim ex obstetriciis Medicis nonnulli viderunt, atque adeo de inueniendo instrumento cogitarunt, quo caput, et per hoc totus infans posset ex via obstructa protrahi. Atque ex his alii de extrahendo tantum infante vel viuo vel mortuo, alii iique recentiores de viuo saluoque educendo solliciti fuerunt. Ex his instrumentis pleraque forcipis figuram habent, de vncis enim vel Mauriceau extractore non dicam, qualia inuenerunt Iacob. Ryf, ^{o)}) qui primus forcipis inter veteres inuentor esse videtur, quique proinde ad

B 3

aliam

m) Mauriceau l. c. p. 295.

n) Conf. la Motte Lib. cit. Obs. 120. 138. Mauriceau Obs. 29. 94.

o) Figura huius forcipis exstat Lib. III. Gynaecior. p. 367.

aliam et fere similem detegendam occasionem dedit Palfyno ^{p)} et Gregorio. ^{q)} Has alii deinde vel tantummodo emendarunt, vel plane novas inuenerunt, quorum principes sunt Chamberlinus, ^{r)} Chapmannus, ^{s)} Giffardus, ^{t)} Angli, Gregorius Filius, ^{u)} Puisseau, ^{x)} Iacobus Mesnard, ^{y)} Levret, ^{z)} Galli, Schurerus, ^{a)} Friedius, ^{b)} Germani.

Quarum omnium forcipum duo fere sunt genera, alterum earum, quibus infans non nisi mortuus educi potest, ipsa scilicet forcipe peremptus, alterum earum, quibus viuus saluusque extrahitur. Ad primum genus illae, quas Schurerus, Puisseau, atque Friedius excogitauerunt, referendae sunt, quippe quae ab interna et ea parte, qua caput infantis

com-

p) Historia de huius forcipe, correctione perfectioneque exst. in Leureti Lib. qui inscribitur *Obs. sur les Causes des Accouchemens laborieux à Paris.* 747. p. 81. fig. 14. et in Mauriceau Lib. cit. cochleare alterum Palfyni forcipi persimile.

q) Fere talis, qualem Cl. Boehmerus in *Disq. II. Comp. Manninghamiano* adnexa, de praest. et usu forcip. Angl. delineandam curauit.

r) *Cel. Med. Londinens.* de quo plura leguntur apud Chapmannum, cuiusque forcipem descripsit Excell. Boehmerus in Lib. cit.

s) In Lib. qui inscribitur: *Improvement of Midwifery* et Tab. V. of the Medical Essays.

t) Exstat in Libro: *Cases in Midwifery.*

u) Vid. Chapmann de different. forcip. speciebus.

x) Huius forcipem aeri incisam inuenies in I. C. Voigtii *Diss. de Cap. infant. abrupto*, Giesl. hab. 743. fig. XI.

y) Aliquot figuras apud eundem inuenies in Libr. illo, qui inscribitur: *le Guide des Accoucheurs* Pref. p. 18.

z) Qui artificiosissimae ac valde ingeniosae forcipis figuram satis quoque nitide aeri incisam nobis sistit in libro citato: *Obs. sur les Causes et les Accidens des plusieurs Accouchemens laborieux.*

a) *Med. Praest. Argent.* cuius inuentae forcipis mentionem fecit Voigtius in *Diss. cit.* vbi aeri quoque incisam inuenies fig. 13.

b) Vid. fig. 12. in Voigtii *Diss. cit.*

comprehendunt, latae atque dentatae sunt, quo firmissime capiti se infigere, et, si necessarium quoque esse videtur, comprimere caput, eiusque volumen aliquantum imminui queat. Accedit in Friedii forcipe inter cochlearia duo simili modo ab interna parte dentata, terebra ferrea posita, paullulum super extremitates cochlearium prominens, qua scilicet caput infantis in vertice perforat, tumque eam in fella turcica figit, eoque facto arcte quoque capiti a latere cochlearia adprimit, et sic infantem per caput, duplici modo prehensum, sed mortuum educit. Ex altero genere illae sunt, quas Gallicas vocant, seu illae, quas Gregorii tum Pater, tum Filius, etsi hic a patre inuentam, postquam Anglicanas viderat, correxit, inuenerunt, tum et Anglicanae, quae primum fui Auctorem, Cl. Chamberlinum ^{c)} agnoscunt, et quae vere Gallicae sunt peculiari modo correctae, ^{d)} cum hae ab illis vix differant, nisi quod cochlearia duo magis arcuata et crassa neque fenestrata habent. Ad idem forcipum genus et illa, ante aliquot annos, a Leureto inuenta atque descripta pertinet, quae, cum reliquae omnes ex duobus arcubus, ipsa ex tribus, et paullo tenuioribus, atque a manubrii parte circa hoc ipsum, ab altera circa clauum, quo inter se iuncti sunt, ita mobilibus constat, ut, ubi a se inuicem diducti fuerint, admodum oblongo-rotundum cauum comprehendant. Eidemque generi reliquae forcipes omnes quodam modo adnumerari possunt. Eminent vero inter omnes, usu crebriori probatae Anglicanae potissi-

c) Vt Chapmannus vult l. c. quique de eo adserit, hanc forcipem inter arcana sua habuisse, et ab eo primum ad filios suos tantum translatam fuisse p. m. 5.

d) Vid, Chapmannus in Praef.

potissimum, eque iis Chapmanniana, ^{e)} etsi haec ab illa Giffardi vix, saltem non praecipuis in rebus, discrepat. Quamuis vero non negandum sit, in pluribus iisque difficillimis partibus, a capite nascendo, et situ orificii vteri obliquo, ortis, felici cum euentu eas adhibitas fuisse, ^{f)} et fortassis illa quoque, omnium sine dubio artificiosissima, Leureti forceps, quibusdam in casibus difficilioribus, nam de omnibus non dicam cum successu, adhiberi posse videatur, omnes tamen, vt infra ostendam, tum structurae ratione tum quoque applicationis, sua habent incommoda, quibus vt mederentur obstetricantes, de alia longe quidem correctiori, simul vero et simpliciore inuenienda cogitarunt. Quod felici satis, nisi me omnia fallunt, euentu, Cl. Bingium Chirurgum Hafniensem praestitisse data nunc forcipis ab eo inuentae descriptione, a me efficiendum esse videtur.

Est igitur haec forceps, ^{g)} quam Fig. I. integram sistit, ex chalybe confecta et satis nitide laeuigata, ex duobus primo adpectu brachiis A. B. et C. D. constans, medio loco E. ope epitonii connexis. Summae brachiorum partes, quae scili-

e) Vid. l. c. praef. et Medical Essays, and Observations of the society of Edimbourgh.

f) Viuos forcipe eduxisse infantes adfirmat Chapmannus Cas. 49. et Giffard. Cas. 59. 76.

g) Exempla ipsa, ex quibus forceps forfexque in Tabula aenea delineatae et expressae sunt, ex insigni ferramentorum Chirurgicorum penu mecum beneuole vltro communicauit, dux et auctor omnium meorum in litteris conatum GVNZIVS. Cuius in augendis et promouendis omnium qui amant litteras facilitatem et studium, mirari indiserto non praedicare licet. Transmissum vero vtrumque ferramentum ante aliquot annos ab ipso Bingio, qui Medicinam et Chirurgiam Hafniae cum laude exercet.

scilicet supra epitonium prominent, A. et C. duo arcus sunt, qui duo quasi cochlearia valde arcuata repraesentant, quae in superioribus quibusque partibus lata, in mediis circiter, et ubi plurimum a se inuicem distant, latissima, versus epitonium vero, ad quod angulo acuto procedunt, fere rotunda, ubiuis continua, non, ut Anglicanarum, fenestrata, et in vtraque tum interiori tum exteriori superficie plana sunt. Distant summæ eorum partes A. C. tribus partibus digiti, mediae, ubi maxima diameter, quatuor digitis cum dimidio, infimæ et versus epitonium sitæ, digito fere vno, aut vndecim circiter lineis. Latitudinem harum partium in Fig. II. notatam habes summarum in a a. quae est digiti vnus et trium linearum, mediarum in b b. vnus et nouem linearum, infimarum in c c. vndecim fere linearum. Craffities vtriusque cochlearis in L. notata est lineae vnus. Longitudo totius forcipis pedem vnum cum parte tertia implet. In medio totius forcipis, ubi duo brachia concurrunt, ad decussim posita, quo insideat eo firmitus epitonium, quasi manubrio praeditum, non in rotundam sed in planam superficiem fabrefacta sunt. Infra epitonium extremitates inferiores, vel si mauis, crura rotunda facta incipiunt, quibus annulus quidam longior superinductus est, infra quem sensim sensimque a se inuicem diuergerendo rotundiora tenuioraque ad extremitates procedunt, quae non adeo multum a se inuicem distantes, versus superiores partes extrorsumque recuruantur, adeoque vncum in semicirculum flexum describentes, finiuntur, eum procul dubio in finem, ut firmitus tota forceps manu teneri queat. Habes VIR CONSVLTISSIME totius forcipis descriptionem omnibus suis partibus satis perspectam, nisi forte aliquid sub annulis, qui in

utroque crure conspiciuntur, lateat. Recte utique suspicaris. Tegunt enim hi annuli et firmant duas cuiusvis cruris partes, quod, ut dissolui componique possint, ab artifice singulari arte dissectum fuit. Quod ut possit capi facilius Fig. II. et III. addidimus, quae ex brachiis vnum in duas partes dissectum exhibent. Sinistri itaque brachii crus, infra epitonium, in cylindri speciem efformatum in Fig. I. ab E ad B. descendens, velim adspicias, videbis illud in F et G. ad perpendicularum incisum, inter puncta haec F et G. autem in transuersum sectum in duas partes dissolui posse, quarum superiorem, cochlear quippe et cruris partem Fig. II. inferiorem autem, quae ipsum crus cum annulo exhibet, Fig. III. ostendit. In II. Fig. brachium in d. e. incisum vides, ut brachia inuicem decussatim poni epitonioque adstringi possint, in e. ad f. partem cruris, quae proxime sub epitonio est, habes, in f. ad i. dimidiam cruris partem, ab ea, quam in Fig. III. k et o notatam vides, separatam, in cuius medio foramen quadrangulare et oblongum adparet, in quod, si componere brachium velis, repagulum in Fig. III. litteris l. m. distinctum, inseritur, et ut firmitus cohaereant hae partes, annulus, uti in Figurae Imae crure sinistro in H I. factum vides, superinducitur. Annulus vero ipse in inferiore cruris parte a G. ad B. tantum mobilis, in superiori intra E. et F. immobilis haeret, cum superior inferiorem crassitie superet. Epitonium denique in K. cum manubrio delineatum est.

TV vero AVVNCVLE CARISSIME ut forcipis huius utilitatem maximam intelligas, accipe iam eius in partu difficili adplicandi modum. Medicus scilicet obstetricans, sella paullo demissiori ante parientem sedens, dextrum

trum manibus prehendit cochleare, ita, ut dextrae suae manus volam arcus conuexitati adponat, sinistra vero manu inferiorem partem cochlearis firmiter teneat. Tum sub genu parientis dextro oblique cochleare ducit ad pudendorum labium sinistrum, idque, quantum potest, dextra manu, sed temperata, ad idem latus sinistrum cogit, et inter hoc infantisque caput, tumque interdum inter vteri orificium caputque, super hoc ad aures immo ad apophysin mastoideam usque cochleare leniter protrudit. Quo facto vni ex adstantibus cochlear firmiter tenendum dat, tumque alterum cochlear simili modo a dextro latere immittit. Haec itaque immissa cochlearia, ubi sibi inuicem imposuit, quod sine magna satis vi non fit, epitonio firmat, iisque deinde crura adponit, annulo versus epitonium superinducto, continenda. Capite igitur sic bene prehenso, pudendis vero paullo dilatatis, forcipemque tota composita, hanc ab inferiore parte in centro seu loco combinationis sinistrae manus vola complectitur, altera vero dextrae nimirum manus a superiore parte, et quidem ibi, ubi crura recurvantur, hoc tamen modo, ut sinistrum forcipis crus pollice, dextrum medio, annulari ac auriculari digitis prehendat, indicem vero inter duo crura liberum pendere sinat. Tum foetum sic attrahit, ut non recta, sed huc illuc vacillando, forcipemque simul deorsum et versus anum deprimendo educat. Quod, si recte peragitur, breui temporis intervallo tum infans in lucem prodit, tum mater a grauissimis malis liberatur. Debet vero sic peragi, ut capite forcipe extracto, hac remota, manu infantem protrahamus trunco ipsi adplicata. Nec matri inde, nisi incautus cochleare violenta vi intrudamus, aut forceps

inter protrahendum in capite, valde lubrico, fallat impressionis vestigia, et sic vel vterum vel vaginam laceremus aut saltem vexemus, vlla infertur laesio, neque etiam infanti, nisi quod eo loco, quo forceps adplicita fuit, vel cuticula abradatur, vel leuior contusio oriatur, quae vero paucio vino calido saepius lauata breui sanatur.

Medentes vero antequam hac forcipe vtantur, quae caussa quique modus sit difficilis partus, inquirere debere, manifestum est. Quare, si caput impactum et vndique arctissime ab ore vteri atque vagina circumdatum ac pressum, genitalia quoque valde tumida deprehendit, protenus tum parienti tum necessariis et adstantibus exponat, ^{h)} in tali casu, qualem supra de capite incuneato proposui, nec de conuersione infantis in pedes, nec de emolliendis partibus cogitandum, matrem contra et infantem in summo vitae periculo versari, et nisi a forcipe nostra auxilium petatur, certissime morituram esse. Hinc iuuabit protenus genitalia tumida emollientibus perungere, similes clysteres sine vlllo stimulo paratos in aluum immittere, parienti ad vires reficiendas pauxillum vini meraci propinare, immo si symptomatum grauitas requirit, sanguinem ex vena mittere. Quibus sic factis ita pariens statuatur, vt tum forceps oleo puro recenti laxandi paullulum vi praedito, inuncta commode a Medico adplicari possit, tum quoque partus facile protrahi, quod adeo non raro multumque mutare parientis situm cogit, in quod argumentum elegantissime atque doctissime com-

h) Dionis Lib. III. C. 14. p. 408.

commentatus est CEL. GVNZIVS ⁱ⁾). Suntque non pauci casus, in quibus solo parientis situ commodo, atque vnica tantummodo ex nostra forcipe desumta et adhibita lamina impedimentum tolli, educique facile partus potest. Et in ipso capitis incuneati casu totius forcipis adplicatio pariturienti minus dolorosa foret, et plures infantes longe viui-
diores ea protrahi possent, si, quam primum ac membranae ruptae, et aquae effusae sunt, caput vero vel peluim non intrare, vel vbi intrauerit, non exire cognoscitur, forceps adhiberetur. Si enim, extracto partu, vel hic, vel mater, vel, vti aliquando fit, vterque moriatur, non ex eo mori, existimandum est, quod forceps adhibita fuerit, sed quod fuerit pariente iam omnibus viribus exhausta, infante vero a validis et saepius repetitis vteri constrictionibus atque compressione capitis iam fere suffocato, ceterisque omnibus rebus iam perturbatis, adeoque iusto tardius adhibita. Quocirca etiam dolendum est, harum omnium rerum ex obstetricibus nostris plerasque ignaras, atque simul pertinaces esse, vt peritorum consilia respuant, neque in omnibus vrbibus saltem insignioribus Medicum haberi, qui, quae olim obstetricum munere fungi debent, hanc artem doceat.

Ex his igitur tum de fabrica, tum de vsu huius forcipis propositis, non difficile erit, ostendere, esse illam tum quibus infans non sine vitae periculo protrahitur, tum quibus etiam potest viuus educi praeferendam esse. Vt enim primum de illis dicam, non id quidem vrgebo, quod per se

C 3

claris-

i) In Tr. de Commodo Parientium situ Lips. 742.

clarissimum est, in vniuersum praestare, et matrem et infantem seruare, quod scilicet nostra forcipe possumus, quam vt illa seruetur, hunc quidem occidere; Verum si etiam partum aliquis nolit occidere, atque tamen forcipe vti debeat, primum quidem, si Bingianam forcipem habeat, an viuus an mortuus partus sit, inquisitione opus non habet, quae non leuis momenti res est. Vt enim de eo non dicam, de quo tamen inter medentes fere omnes conuenit, signa mortis infantis fallacissima esse, an viuus an mortuus sit, cognosci tamen nisi vteri et pudendarum partium frequenti contrectatione non potest, a qua, quod parientis dolores augere, arcessereque inflammationem debet, quam maxime abstinendum est. Deinde tempus perdere Medicus opus non habet, quo alias mater et infans in grauius vitae periculum coniiciuntur, in quod mater tum potissimum incidit, si partus nondum mortuus esse inuenitur. Tandem mortuo etiam infante forcipum illarum minor, quam Bingianae vtilitas erit vel propter hoc, quod quae per illas fere necessario per hanc nunquam fit, capitis infantis laceratio, tantum horrorem potest puerperae, iam aliunde fatis adflictae, incutere, vt mors consequatur, vt vteri metuendam laesionem taceam. Sed haec quidem commoda Bingianae forcipi, cum Gallicis, Anglicis eiusdemque generis aliis forcipibus communia sunt. Propria vero, per quae his omnibus praeferenda esse videtur, praecipua haec sunt: Primum enim quod laminae extremae rotundae, non vero, vt Gallicarum latae adeoque vtrinque angulosae sunt, id quidem hanc vim habet, vt non solum tutius faciliusque in vaginam immitti, verum etiam capiti infantis firmitus, praeterquam quod premendo laedatur, adplicari

plicari queat. Idem videtur laminarum incuruatio praestare, qua quidem maiore, quam in Anglicis, id efficitur, vt caput infantis non extremis tantum laminis, sed tota fere earum longitudine, adeoque longe firmitus comprehendatur, cum reliquae ex loco, cui adfixae vel adpressae fuerunt, facile effugere possint, partumque laedere.^{k)} Fortassis tamen propter capitum varietates praestaret, diuersae curuitatis cochlearia vel laminas forcipis habere. Anglicis quoque aequae ac Gallicis Bingiana praestat hoc, quod breuiiores laminas habet, quod non parum ad firmitus prehendendum, certiusque educendum infantis caput valet. Neque omittendum esse videtur, Bingianae forcipis cochlearia minus quam reliquarum crassa esse, quod praeterquam quod leuius feramentum faciendo ad commodiorem eius vsum plurimum confert, praecipue hoc commodum habet, etiam vbi maxime pudendae partes intumuerunt, facile et sine magno dolore in vaginam demitti posse. Sed haec quidem leuiora sunt. Maioris momenti id est, quod Bingianae forcipis laminae integrae, non, vt Anglicanarum, fenestratae sunt, quod non vno modo securiorem eius vsum facit. Quod si enim, vt aliquando fit, pariens vaginae aliquo prolapsu, aut etiam tumore laboret, vbi aliquis Anglicanam forcipem adhibuerit, quid aliud efficiet, quam vt vaginae lateribus, vt decet, diductis, tumorem illum laminarum fenestris prehendat, eumque spongiae in modum maiorem factum simul cum capite infan-

(k Id quod ipse Chapmanus fatetur, sibi aliquoties accidisse p. 16. immo et Giffardus in Cas. XIII. Quod si hoc forcipe Anglicana factum fuit, quidni Gallica fiet?

infantis adducendo, vel laceret, vel ita saltem vexet, vt eo certius inflammetur, atque gangraena pereat. Neque idem incommodum semper a fenestratis forcipibus, etiam in illis parientibus, aberit, quae turgidas tantum, et tamquam spongiam inflatas partes pudendas atque vaginam habent, quale quid nempe apud nos frequentius quam apud Gallos aut Anglos, cum quorum scilicet, praecipueque Giffardi observationibus hoc parum conuenit, debet accidere, quia medentes fere nisi aliquot diebus elapsis, atque adeo conclamata fere iam re, ad ferramentorum vsum confugiunt. Tandem vero maximum commodum existimandum est, a crurum vel brachiorum Bingianae forcipis in duas partes diuisione prouenire. Vt enim de eo fuisse non dicam, quod tamen leue non est, posse terribile alias, si totum compositum, parienti praecipue adpariturum instrumentum commode abscondi, atque praeterquam fere, quod adstantes, saltem ab initio, videant, adplicari, aut etiam, si velit pariens ac necessariae videre, vnus tantum brachii laminam, tamquam illud ferramentum ostendi, quo a latere immisso, tamquam manu prehendi caput, atque mobile reddi debeat, quo, vt adhiberi id sinant, longe facilius persuaderi sibi patientur, poterit certe Bingiana forceps in pluribus casibus adhiberi, in quibus reliquarum vsum frustra tentauerimus. Cum enim ceterarum brachia longissima sint, debeantque adeo parientis femore ingentem in modum distare, an aliter, quam nudatis partibus naturalibus, animoque proinde parientis per pudorem vehementissime commoto, poterunt illae forcipes adhiberi? Bingiana contra, praeterquam quod pudor laedatur, poterit. Deinde si id pariens non curet, diduci tamen fe-

mora saepe tantum quantum necesse, non poterunt, idque praecipue in obesis accidet, ut proinde si aliquis Bingianam forcipem non habeat, vel occidere partum cogatur, vel donec mortuus fuerit, exspectare. Neque igitur opus erit, ut de Gallicis Anglicisque forcipibus, earumque usu, qui si a Bingiana recesseris, utique maximus est, plura exponam, de Leureti tantum nuper inuenta forcipe aliqua moniturus. Primum ergo, quod Leureti forceps habere videtur incommodum, hoc est, quod arcus illi tres, quorum alter alteri superimponi potest, ut unicum tantum repraesentent, simul sumti maius efficere videntur volumen quam ut commode inter vaginam atque caput infantis demitti queant, etsi singuli satis tenues, atque flexiles sunt. Deinde si etiam sine periculo immitti possent, et alicui capitis parti quasi infigi, non parum metuo, ut quantum necesse est, a se inuicem diduci, et quasi explicari queant. Ut enim vim taceam, quae adhibenda fuerit, si quidem vel extra vterum difficillime diducuntur, non possunt alter a dextro alter vero a sinistro latere vel sursum vel deorsum moveri, quin margines horum arcuum, latera vaginae grauiter contendant, aut plane vulnerent, quia tenuissimus atque fere acutus laminarum margo est. Praeterea cum horum arcuum extrema in vno puncto concurrant, et fixa sint, non possunt quoque nisi vnico in loco in capite infantis infigi, id quod eam non perfectiorem, verum potius adeo imperfectam reddit, ut vehementer dubitem, an possit eius in capitis incuneati casu vere aliquis usus esse. Quamuis enim concederem, unicum locum, ad eam figendam, sufficere, is certe tamen talis esse debet, ut caput inde recta adduci possit, neque forceps inter attrahendum,

dum ex eo loco éffugere, quod vtrumque in Leureti forcipe defidero. Caput enim totum prehendere non potest, sed dimidiam modo eius partem, fierique proinde non potest, quin, si v. g. arcus sub mento infantis adplicitus et tota facies forcipe prehensa fuerit, caputque adeo recta adducatur, occiput antrorsum cedat, ac frons proinde ossibus pubis adprimatur. Haec ergo de capite incuneato pensitanti nil nisi inuentoris ingenium laudari deberi ac forceps pro ferramento artificiosissimo haberi videtur, quod, si caput abruptum in vtero remanserit, optimum sine dubio atque vtilissimum sit.

Iam TV intelliges, AVVNCVLE SVAVIS-SIME, tale ferramentum, qualis forceps Bingiana est, permagnae vtilitatis esse in vniuersa arte obstetricia, ac fere tale, quale haëtenus a pluribus desideratum fuit, et quo proinde illa haëtenus de παιδιοντομία inculcata agitata quaestio inanis reddi possit. Neque fortassis ipsi ad perfectionem aliquid deerit, praeter iuncturae brachiorum modum, quae quod per epitonium fit, tum minus facile, quam in Anglicanis fit, tum etiam minus firma est, adeoque vt ita, quemadmodum Anglicanae brachia committuntur, paretur, optandum erit. Vt vero integrae forcipis in capite incuneato certissimus vsus est, sic vnica quoque lamina licet interdum cum fructu vti, si caput oblique positum vel fronte, vel temporibus, vel occipite ossibus, praecipue pubis, adpressum est.

Nostrae autem forcipis, si quandoque accidat, vt etiam in partu difficili vsus non sit, neque tamen tum infans occidendus, sed tentandus potius partus caesareus, id est, infans

infans per sectum abdomen et vterum viuus extrahendus est. Quamuis enim ex grauissimis hoc vulneribus sit, minime tamen absolute letale esse censendum est, si quidem hac nostra aetate aliquoties ab harum rerum peritis illam sectionem tentatam legimus et matrem cum infante seruata, neque vteri, et quae praeter hunc partes laeduntur, vlla ad vitam necessitas est.

Permittas iam VIR CONSVLTISSIME, vt et alterum feramentum, ab eodem Auctore, ante octo annos inuentum, describam, eiusque vsum in partu difficili ostendam, in quo equidem breuis esse potero. Forfex est ex chalybe confecta, extus nitidissime laeuigata, plane vero aliter, ac vulgares comparata, quod facile ex Fig. III, intelliges. Ramus sinister $\alpha. \beta.$) oualem in ima parte habet annulum, similem vulgarium forficum, ex cuius medio crus, ab externa parte rotundum, ab interna planum, satis forte adscendit, quod paullo infra coniunctionem cum ramo dextro, in duas diuiditur laminas, ab initio latas, sensim sensimque vero in apicem acutissimum $\alpha.$ infra quem vtraque se contingit, concurrentes. Alter contra ramus $\gamma. \delta.$ simili equidem annulo, longe tamen maiori, quam prior, praeditus est, simile vero crus ex eo adfurgit, quod paullo sub epitonio in cultrum, inter duas prioris rami laminas procedentem, et cuius acies $\gamma. \epsilon.$ quae acutissima, extrorsum aut sinistrorsum, dorsum vero $\zeta. \eta.$ introrsum versum est, mutatur. Hic culter superius apice non acuto terminatur, et compressis annulis, ab illis duabus sinistri rami forficis laminis, thecam quasi siue vaginam formantibus, absconditur. Vterque forficis ramus in medio ope epitonii iungitur. Praeterea vero ramus dexter cultriformis annulo

XXVIII

fuo finiftrum longitudine fuperat, qui contra apice alterius longitudinem excedit, id quod in adplicatione forcicis fcitu neceffarium eft.

Atque huius forcicis nifi in capitis infantis perforatione vſus non eft. Eſt autem hic: Pollicem dextrae manus in forcicis rami cultriformis annulum maiorem, digitum annularem in oppoſitum annulum ſeu minorem inferat, reliquos vero digitos, indicem puta atque medium externae parti rami vaginiformis adponat, hiſque quaſi totam forcicem dirigat. Ita prehenſa forfex ſecundum volam finiftrae in vterum demiffae manus ad caput vſque infantis, eiusque verticem caute immitti debet, eique apex ſic imprimi, vt cranio perforato, ad duorum vel trium potiffimum digitorum latorum altitudinem in cerebrum deſcendat. Quo facto annulis diductis lamina cultriformis exire cogitur, tumque dextra manu in circulum acta, ex bregmatis oſſibus vtrinque aliquid exſcinditur atque confringitur, quod, vt eo tutius fiat, finiftrae manus duo priores digiti capiti infantis adponi debent. Quo facto, cerebroque comminuto, vt vel effluere, vel cum oſſium fragmentis commode educi, capitisque adeo volumen minui queat, forfex ſimili cautione educi, tumque vel Bingiana, vel ex ceteris huius generis forcipibus vna demitti, et per caput compreſſum infans educi debet.

Nae tu vero, inquies AVVNCVLE CARIS-
SIME, qui modo valde videri volebas miſericors, longe es
crudeliſſimus? Partum modo inſtituere caefareum malebas,
quam

quam foetum viuum occidere, nunc vero vix versa pagina in
fantem occidere, matremque etiam in periculum inducere
non dubitas. Sed caue ita rationes inducas. Nostrae enim
forficis viuo infante nullum, mortuo commodissimum vsum
esse, existimo, atque infantem, dum alia auxilia, quibus ipse
cum matre seruari possit, supersunt, supersunt autem semper,
occidendum esse, omnino nego. Neque vero in omni mortui
partus casu, verum in illo tantum ad forficis Bingianae vsum
confugiendum est, vbi, quamuis partus capite instet, for-
cipum vel nullus, vel, quia tumidae admodum naturales
partes nimium dolent, atque a gangraena proxime absunt,
minus tutus vsus est. Atque ad illud eos casus referimus, vbi
maius est infantis capitis volumen, quam quod pelvis cauita-
tem intrare queat, aut si figura pelvis ea, quam Deuenterus
compressam vocat, vel alio modo vitiata est. ¹⁾ Neminem
tamen me inuenire memini, qui haec in infante et in matre
accidere neget, nisi D. G. Armbsterum, ^{m)} qui omnem
causam capitis incuneati in caecitate atque ignorantia obstetri-
cum quaerit. Lubentissime equidem, has vt plurimum non
solum huius mali causam praecipuam esse, et hocce tam gra-
ue malum, etsi ab alia quadam ortum fuerit, saepius longe de-
terius reddere, largior, nunquam tamen in ipsius parientis vel
pariendi vitio, causam sitam esse, a me impetrare non possum,
vt credam. Vbi ergo Medicus arcessitus fuerit, caputque in-
carceratum atque infixum, in vno eodemque vel superiori pel-

1) Part. I. Chap. 27. von Hoorne p. 205.

m) Vid. Eiusd. Diss. de Paragomphosi Capitis foetus in partu Gotting.
hab. 749. pag. 9. et 11.

uis apertura vel inferiori pertinacissime haerens loco, inuenerit, et partum certissime mortuum, capitis volumen vel diminuere debet, vel partum caesareum instituere. Sed de illo quidem inter obstetricios Medicos sic conuenit, vt in ferramento tantum ad hanc rem idoneo discrepent. Suntque ex praecipuis hic nominandi Albucasis, ⁿ⁾ Paraeus, ^{o)} Guillemeau, ^{p)} Mauriceau, ^{q)} Friedius, ^{r)} quorum omnium tamen methodo, minus nempe tuta, longe melior illa videtur, quam in medium attulerunt van Hoorne ^{s)} Deuenter ^{t)} et la Motte, ^{u)} qui scilicet prae reliquis de hac re legi merentur.

Nihil ergo TIBI VIR CONSVLTISIME hic noui propono, nisi fortassis hoc, quod omnia ab his Auctoribus inuenta instrumenta capiti quidem perforando, non vero satis aperiendo, ac dilatando idonea sunt, id quod tamen ad capitis imminutionem absolute necessarium est; Binghamiana igitur forfex, quod hoc simul utique praestat, ceteris huius generis ferramentis iure praefertur. Caput enim, magna parte ex utroque parietali osse exsecta, vi vteri constringente necesse est comprimi, effluenteque cerebro imminui. Tumque partus vel sponte et solis matris atque vteri viribus
natura-

n) Cap. 76.

o) Lib. 23. Cap. 33.

p) Tr. des Accouchemens Lib. II. Chap. 17.

q) Vid. Fig. quam Tom. I. Cap. 16. et 32. p. 364. habet.

r) Huius Fig. exstat in Voigtii Diff. saepius citata.

s) Part. II. Cap. 10. p. 154.

t) Vid. in Adpend. p. 272.

u) Libr. III. Obs. 244.

naturalibus propellitur, vel facili demum negotio et sola manus ope educitur. Quod si vero non sequitur, forcipe nostra in minus adhuc volumen redigi ac tandem protrahi debet. Sed alter casus in omnibus mulieribus frequens est, quae vias nimis angustas habent, vti plerumque primi parae vel teneriores, vel iusto annosiores sunt, quibus si partum gerunt in vtero mortuum, forfex Bingiana adhibenda est. Hac enim dilatationem genitalium, parienti sane molestissimam, dilacerationem vaginae atque peritonaei, dolores exinde orituros, immo et mortem ipsam auertere possumus ac praecauere.

Haec ergo sunt, quae TEcum communicare volui, ex quibus, vti opinor, luce meridiana clarius elucescit, quam inutiles haec forfex forceps Bingiana quaestiones illas Medico-legales reddat, et quam pauca in vniuersa arte obstetricia necessaria sint ferramenta. Si quis enim haec duo possideat, praeter vncum, tum illum quem Peu, tum quem Mauriceau inuenit, atque delineandum curauit, nulla alia instrumenta facile desiderabit.

Sed satis profecto verborum, satis de comprehendendis secandisque forcipe forficeque infantum capitibus, vt TIBI, AVVNCVLE OPTVME, harum rerum cogitationi non adfucto, lectionis aliquando paenitere posset, nisi summam TVAM humanitatem, mihi de his rebus olim TE coram differenti aliquoties ita adprobasses, vt si TIBI qualemcunque hanc commentationem lectu iniucundam fore suspicarer, TIBI iniuriam facere viderer. Non possum vero, quin post enarrata matrum infantumque in partu summa
pericula,

pericula, summam summi numinis benignitatem, gratissimo animo praedicem, qui TE matremque TVAM annis ab hinc LI. hoc ipso die tanta pericula subituros, non solum ab omni malo incolumes seruare, sed TIBI etiam in hunc lucem edito, ad hunc vsque diem pariter atque Coniugi exoptatissimae, liberis carissimis et auiae venerandae praesenti auxilio adesse non dedignatus sit. Precibus idem obtestor enixissimis, vt quam TIBI haecenus fortunam concessit, stabiliat, stabilitam conseruet, TEque fartumtectum, immo ab omnibus sinistrioris fati telis tutum praestet. De me autem TIBI ita velim persuadeas, nunquam me commissurum, vt in TE colendo, venerando, suspiciendo, pietatem, obseruantiam, amorem desideres. Vale mihiq; et in posterum fauere perge. Vale iterum iterumque.

17
O R A T I O
A N N I V E R S A R I A,

QUAM EX HARVEII INSTITVTO

IN THEATRO

COLLEGII REGALIS
MEDICORVM LONDINENSIS

DIE OCTOBRIS XVIII A. MDCCLIX HABVIT

MARCUS AKENSIDE M. D.

COLL. MED. ET REG. SOCIET. SOCIVS.

L O N D I N I:

A P V D R. E T J. D O D S L E Y.

M D C C L X.

V I R O E X I M I O

T H O M Æ R E E V E, M. D.

P R Æ S I D I D I G N I S S I M O,

E T S O C I I S D O C T I S S I M I S

C O L L E G I I R E G A L I S

M E D I C O R U M L O N D I N E N S I S,

H A N C

O R A T I O N E M

I L L O R U M J U S S U E D I T A M

D. D. D.

M A R C U S A K E N S I D E.

VIRI EXIMIO

THOMAS REEVE, M. D.

PRÆSIDI DIGNISSIMO

ET SOCIIS DOCTISSIMIS

COLLEGII REGALIS

MEDICORUM LONDINENSIS

ORATIO

ORATIO

ILLORUM JUSSEDITAM

D. D. D.

MARCUS AKENSIDE

O R A T I O

A N N I V E R S A R I A

H A R V E I A N A.

CUM vitam hanc communem memoria percurrimus, et genus humanum tanquam e longinquo contuemur diversis partibus ac personis conspicuum; ad eos oculi nostri facillime convertuntur, qui vel potestate regia, vel gratia populari, vel studiis militari-bus florentes, patriæ suæ atque seculi rebus mutationes gravissimas et celerrimas intulerunt. Eorum enim gesta, quod illustri quodam eventu continentur fere ac definiuntur, minimo labore comprehendere mente et revocari possunt. tum etiam animi affectus plerumque vehementius concitant; sive in publicis commodis versentur; sive, ut sæpius quidem fit, exitus miserrabiles et deplorandos habeant. Unde evenit ut hominum sermonibus eorum maxime percrebescat fama, quos

quos bella funestissima, quos regum captivitates, quos imperiorum ruinæ olim nobilitarunt.

Utcunque vero in hac re populi sit iudicium, apud vos tamen, auditores, et in hac eruditissimorum hominum corona, de iudicio meo confidere posse videor, etsi palam profitear disertisque verbis contendam aliud esse hominum genus et longe diversum, qui in posteritatis memoria priorem sibi atque honoratiorem locum merito suo vindicare possunt: quippe qui ad excelsi animi dotes et præclara ingenii edita facinora, certissimam quoque beneficiorum laudem, eamque nulla turpitudine, nulla crudelitatis aut perfidiæ macula contaminatam, addiderunt. eos intelligo qui, ab armorum factionumque strepitu remoti, scientiarum nobilium atque operum utilissimorum auctores extitere; detectis scilicet naturæ mysteriis, patefactis legibus quibus rerum pendet ordo, et eo quasi fundamento constitutis artibus quarum efficacia communi gentis humanæ commodo spectatur. Horum vero Manibus iusta persolvere eo magis propensa voluntate debemus, quod dum inter vivos numerarentur, favorem senserunt suis parum meritis respondere. Etenim qui adeo in quæstionibus a vulgari intelligentia remotis sapiunt, plerumque vel in media patria peregrinorum prope conditione vitam degunt: ac licet forte ob ingenii vires rerumque inventarum excellentiam magna quædam serpat de iis hominum opinio, cum tamen in vitæ quotidianæ negotiis parum spectantur, idcirco tenuiori

tenuiori fere auctoritate sunt ; et longe infra regium et imperatorium fastum, longe infra discordiarum civilium principes, multitudinis arbitrio existimantur : umbratiles scilicet viri, atque otii philosophici obscuritate contecti. Hi forte nonnunquam et a nonnullis spectatoribus incerta quadam ac veluti furtiva veneratione suspiciuntur : at illos rumor comitatur, et spes, et metus, et tumultuosum atque pervicax vulgi præconium. Verum ubi jam mortalitatis lex utroque ab oculorum atque aurium judicio semoverit, et pari conditione mentis scrutinio subjecerit ; tunc certe fieri vix potest ut cordatorum hominum hæreat suffragium : ut re perpensa dubitemus adhuc an sapientiam innocuam, cum beneficiis immortalibus conjunctam, vi præponamus, et bellorum feritati, et ambitionis artibus, plerumque sævis, plerumque inhonestis : ut denique in hoc literato conventu desit oratori vestro aut favor aut assensus, dum de majoribus vestris dicturus, eos inter omnium gentium et omnium seculorum principes viros referre audet.

E multis autem variisque adjumentis quæ vitæ humanæ attulit aliquando ingeniorum labor, unum est imprimis amplissima quavis prædicatione dignum : ea nempe quæ intra hos fere quadringentos annos sapientiæ antiquæ facta est et literarum instauratio. Quod quidem opus si ex unius alicujus viri virtute esset et fortuna profectum, proculdubio iste vir eos omnes qui
in

in rebus aut civilibus aut bellicis unquam eminuerunt, beneficiorum magnitudine longe superaret : eorum omnium munificentiam, qui vel civitatum atque legum conditores, vel libertatis vindices, vel patres patriæ sunt forte habiti, longo post se intervallo relinqueret. Quod ne forte existimetis cupide magis quam vere judicatum ; recordamini, quæso, et vobiscum reputate quales fuerint ante istud tempus Europæ nostræ, Britanniae nostræ incolæ. Discedite paulisper a congressionibus vestris, ab otio isto vestro erudito et curioso ; libros jam manibus familiares deponite ; usitata omittite sermonum quotidianorum argumenta ; ut istius ævi hominibus cogitatione vestra occurratis : ut hominum mentes atque mores, ut communis fortunæ speciem intueami. Profecto mirum erit ni in longe aliam gentem quandam et regionem migrasse vos sentiat. Vestigia enim vix ulla reperietis earum rerum quibus ætas nostra jure præcipuo gloriatur. Non in academiis veritatis vocem audietis : non in templis virtutis agnoscetis auctoritatem. Quod autem ad rerum naturam pertineat, ad hunc quem habitamus terrarum orbem, ad elementorum vires et motus siderum ; nihil præter meras tenebras offendetis. Illa vero cujus propria est philosophiæ appellatio, illa vitæ dux et magistra morum, quæ animi officia et bonorum fines et æternum mundi opificem atque rectorem quasi digito commonstrat, nusquam conspectis vestro obversabitur ; inter homines istos aut admodum

dum hospes, aut plane ignota. Jam de historiæ monumentis quid expectatis? quorum ope, tanquam novo quodam humanitatis vinculo, gentes remotissimas et secula antiquissima nobismetipsis adjungimus; eorum fortunis immiscemur, disciplina imbuimur, notamus vitia, virtutibus vero, auctoritatem quandam majorem ab ipsa vetustate adeptis, ad omnem honestatem atque laudem informamur? Illa omnia propemodum abfuerunt: neque amplior hominibus obtigerat aut clarior vitæ prospectus, quam qualis fere brutis animalibus conceditur, nascendi et moriendi horis interclusus. Nec interea parum refert ad conditionem istorum temporum declarandam, quod rudia omnino essent earum artium quæ pulchritudinis imitatione multiplici allecant hominum animos et mores emolliunt. Quamvis enim neque virtutis neque scientiæ naturam istæ artes in se contineant, scientia tamen ipsa et ipsa virtus ab iis imparata prorsus et inops, rusticitatem quandam præ se fert, horridiorem certe et inveniustam. Quid ergo de ipsa incitia dicendum est? de omnium rerum ignoratione? aut quid de vitæ habitu et colore apud ejusmodi homines censendum, quorum neque satis intelligentiæ seipsam veritatis luce comprobare virtus potuit, neque pulchritudinis ornamentis amori commendare, neque ab effrænatis appetitionibus pudoris munimento defendere et tueri? Pudor enim, sine pulchri et decori sensu, nullus est. Sed profecto de incultis illis et imperitis seculis nimis indulgenter et cum præpostera quadam veneratione sentire solemus: nimirum

innocua omnia, et fraudis nescia, et desideriiis inanibus curisque vacua, in isto rerum statu cogitantes. cum tamen inter omnes constet, vitia pleraque et pessima vitæ opprobria de cupiditatibus oriri quæ tam in homini rudi quovis et plane sylvestri quam in scientissimo atque ornatissimo vigere solent: imo quo magis in veritate multiplici, in rerum abditarum infinita meditatione, in mentis denique negotiis versetur voluntas et cura hominum, eo minus ab istis cupiditatibus pendere vitæ universæ tenorem. Hæc autem fusius exponenda duxi, primum ut constet quam nullo rationis fundamento nituntur homines illi male feriat, quorum adeo cavillationibus perstrepere nuper Gallia et Germania; quique scriptis editis confirmare ausi sunt, literas antiquas cum scientiis artibusque variis, quibus excolendis opportunitatem illæ et incitamentum attulerunt, virtuti, si Diis placet, et bonis moribus detrimento fuisse: tum præcipue ut vos, auditores spectatissimi, testes mearum sententiarum et patronos habeam; nullum scilicet clarissimorum hominum ordinem de genere humano melius meruisse, quam qui veterum Græcorum atque Romanorum linguas librosque restituendo, et per varios Europæ populos disseminando, mentem humanam, crassissimæ ignorantiae veterino obrutam, ad vires suas cognoscendas feliciter excitarunt; atque adeo in eam, qua hodie vivitur, optimarum rerum ubertatem tandem promoverunt; egregia virtute ac industria viri, laboribus difficillimis posterorum

terorum gratia defuncti, nobis certe summa veneratione et gratissimi animi studio semper recolendi.

Horum in cœtu splendidissimo præfulget Linacrus vester : parens vester, reipublicæ vestræ conditor ac famæ fons, atque idem renascentium spes fidissima literarum, barbariæque fatalis hostis, Linacrus. Quem virum etsi nulla vobis conjungeret necessitudo prior sanctiorque, attamen quotquot adestis, quorum aures legitimum sonum callent, quorum ficta meliore luto præcordia voluptatem e sermonis pulchritudine percipiendam norunt (honestissimam, mediufidius, et maxime liberalem) vos omnes certo scio in Linacri laudes mecum libentissime descensuros. Isto enim viro nemo unquam aut puriorem ac magis venustam eloquentiæ antiquæ speciem scriptis suis expressit, aut aliis ad eandem laudem contendentibus fideliorē navavit et utiliorē operam. Qui cum in ea tempora natus esset quibus Britannia sua vixdum pueritiæ illius idonea præbere posset doctrinæ nutrimenta, tum ætate maturior id affectus est ut nec ipsa studiorum ejus altrix Italia, ipsa illa communis eruditionis et elegantiae mater, quemquam præ illo ostentare aut posset aut vellet. Italiam vero quo tempore Linacrus invisit, regionem illam totam, et principum aulas et liberarum concilia civitatum, una fere voluntas, unum doctrinæ studium tenebat. Præcipue tamen eminebat Florentinorum fama; quorum respublica, plerumque alias turbulentissima, tunc forte in Laurentii Medicis

ductu ac prope clientela feliciter acquievit. Qui cum per universum nomen Italicum pacis concordiaëque auctor, et bonus, et sapiens, et felix audiret; tum porro ad ista beneficia, patriæ suæ data, nimium heu! caduca, et cum ipso brevi moritura, altera illa pari sane cura, sed melioribus auspiciis adjunxit, ex literis ac disciplinis restitutis oriunda; nullo unquam tempore moritura; per omnes terrarum gentes pertinentia; quorum hodie in hoc ipso loco nemo forte vacuus et expertus adest. Huic se viro tantopere commendavit indole sua et modestia Linacrus, ut condiscipulum eum et amicum filiis suis adderet; quorum ætate medius, Joannes Medices, postea Leonis X appellatione pontifex Romanus, ad istam, qua omnium aures quotidie personant, eruditæ magnificentiaë laudem pervenit. In illo contubernio quantum profecerit Linacrus; quanto cum ardore et quanto fructu Christophorum Landinum, Demetrium Chalcondylem, Angelum Politianum, Marsilium Ficinum, Johannem Picum audierit et frequentarit; facilius intelligi potest quam verbis significari. Florentia Romam perrexit; ubi Hermolaus Barbarus in literis regnare ferebatur. Accidit brevi ut cum hic forte in bibliothecam Vaticanam ingressus esset, Linacrum nostrum inveniret Platonis opera versantem, et isti intentum libro quo de pulchritudine disputat cum Phædro Socrates. “Maeste, inquit Hermolaus, virtute esto, adolescens; qui in tantam familiaritatem divini scriptoris tam mature venisti.” Inde statim

statim in amicitiam ejus receptus et studiorum particeps factus est Linacrus: qui jam per omnem Italiam eruditio-
 nis fama insignis, tandem in Angliam suam divitias un-
 dique conquiritas reportavit; excellentem nempe Græ-
 corum scriptorum notitiam, eorum præsertim qui in
 ratione physica atque medica versantur; tantum præ-
 terea Latinæ eloquentiæ candorem, quantum alius
 nemo in ista ætate affecutus est, neque etiam in ætate
 insequenti supergressus quisquam; qua tamen cum
 summa ambitione fuit inter homines eruditos de ista
 laude certatum. Domi autem cum statim innotuerat,
 ab Henrico VII factus est Arturi, filii primogeniti,
 medicus: postea vero Henricus VIII eum eodem no-
 mine sibi adscivit, et Mariæ illi quæ postea regnavit. Per
 eosdem annos scripta edidit eximia, de grammatices
 rudimentis, et de emendata structura Latini sermonis;
 tum varios Galeni et Procli libros, e Græco sermone in
 Latinum conversos; quibus constat inter homines
 doctos eum elegantia et perspicuitate ipsos auctores illos
 longe superasse. Nimirum hoc ætati isti, nobis utcun-
 que invitis, concedendum est; ut ipse Linacrus Ga-
 leno interpretando eloquentiam suam et acumen im-
 penderet. Nam cum in fatis esset ut non nisi per scrip-
 tores antiquos humanæ mentes a barbarorum seculo-
 rum tenebris unquam vindicarentur; nullo alio labore,
 temporibus illis, tantam omnibus utilitatem afferre
 potuerunt eruditissimi sapientissimique viri, quantam
 scriptores istos in quamplurimorum manus atque usus
 tradendo.

tradendo. Attamen ut nostri homines, cum jam disciplinis antiquis probe imbuti essent, tandem aliquando pro seipfis scaperent, et intactos scientiæ thesauros e natura ipsa petere assuescerent, collegium hoc vestrum instituit Linacrus; et a rege et reipublicæ ordinibus obtinuit, ut legum maiestate munitum arti nostræ exinde præfideret, medentium iudex et civium salutis custos perpetuus.

Hic vero, collegæ ornatissimi, liceat mihi verbis atque votis paulo vehementer apud vos agere, ut eximii hujus viri sæpe recordemur: ut hoc memoria sæpe repetamus, civitatem nostram literis fundatam esse, auctore viro literatorum principe: ut quibus auspiciis cœptæ sunt res nostræ, iisdem eas optime gestum iri, unice credamus. Si vero incuria quavis aut indulgentia mala id unquam eveniat, (quod quidem, salvis quos video, nunquam verebor) ut indocti homines, nec a prima ætate literarum studiis ad humanitatem informati, quacunque alia commendatione, in sedes has irreperint, et de artis nostræ disciplina ac regimine in Linacri senatu decernere potuerint; tunc pro certo habeamus barbariem meram esse brevi infecuturam: medendi munus hominibus cessurum imperitis magis ac magis sordidarum artium, quam quorum hodie jactationibus ineptis in foro et in triviis obstupescit vulgus: ad eam denique conditionem res redituras, qua, ante Linacrum natum et cognita veteris sapientiæ monumenta, in his regionibus ægrotabant miseri mortales.

Neque interea hæc ita accipi velim, quasi haud ultra veterum libros sapere expediat medicinam exercituris : aut quasi in Hippocratis, aut Galeni, aut Celsi verbis ponderandis omnem ætatem terere debeamus. Nimirum ea fuit aliquando eruditorum hominum mens, tam prona in veterum ingeniorum venerationem, ut eorum sententia crederes fere nihil adhuc superesse quod ex rerum tenebris eruere et in scientiæ lucem proferre prudentia generis humani et industria posset. Hoc vero malum a medicorum studiis depulisse, collegii nostri singularis est et egregia laus. Jam antea quidem, medicorum veterum eruditione, a turpissimis barbariæ et superstitionis fordibus artem suam expiaverat Linacrus. Cum autem veterum legitima admiratio, et accepti ab iis beneficii memoria, in obsequium nimium et in servitutem crevisset ; tum demum apud nos exortus est qui a cervicibus hominum jugum istud deiecit : qui vana contemnere audere jussit, et nos quoque veritatis consuetudine dignos fingere : qui denique ea quæ nimis ingeniosa excogitaverat antiquitas, de animalium vita et valetudine figmenta, tanquam ægrorum somnia, lucidis diei telis percussit et dissipavit. De Harveio loquor : quem audiverunt in hoc ipso loco majores vestri de sanguinis motu inventa miracula tum primum depromentem. Dii immortales ! quantæ rerum insignium, recentium, alias indictarum species, e facundissimo illius ore emanantes, intimas

audito-

auditorum cogitationes isto tempore permearunt et commoverunt ! Quam novo se splendidoque cultu indubat statim universa medicorum ratio ! Quam fecunda doctrinarum parens fuit ista Harveii simplex atque una doctrina ! Cujus quidem in arte nostra utilitatem qui adeo solcite et morose pensitant, quasi de re dubia disceptatio esset ; quique istam laudem tum demum concedendam arbitrantur, si præceptum aliquod in morbis curandis ex Harveiano invento natum fuisse demonstretur ; næ illi et hujus amplitudinem parum capiunt, et inventoris gloriam iniquo admodum et inepto modulo metiuntur. Ad Harveium enim primo referendi sunt tot fugati veterum errores, quibus apud illos misere impedita fuit ægrorum administratio : tum recentiorum hominum tot inventa ; tot partium animalium, tot humorum, natura, usus, morbi, remedia, felici labore indagata et detecta : quæ quidem omnia sanguinis motu fundata sunt ; et eo sublato, corruunt. Præterea, in febribus, morborum nempe frequentissimo et funestissimo genere, nonne id pro summo beneficio ducendum est, quod primus mortalium Harveius et periculi et salutis fontem declaravit ; quem semper intentis oculis respiciamus, et quo judicium nostrum, quo metum atque spem, quo medicamenta moderemur ? Id denique an satis pro magnitudine sua verbis ullis prædicari potest, quod quæ prisci auctores, sola experientia freti, de corporis affectibus singulatim tradiderunt ; quæque adeo in omni quocunque

cunque morbo confestim protulisse, et ad multiplicem ægrorum conditionem salutariter applicasse, felicitatis potius erat quam prudentiæ aut consilii cujusvis opus ; ea fere omnia, intellecto jam Harveii dogmate, simul clarissime perspiciuntur, et causis tenentur suis : tum cognatione quadam inter se conjunguntur, ac se invicem mutuis luminibus illustrant ? Quo fit ut artis regulas et facilius percipiamus, et memoria firmius retineamus, et ad ægrorum res tutius ac peritius accommodemus. Sed quid plura disputo ? Per universum disciplinæ nostræ ambitum, in vitæ et in mortis historia, in sanitatis conservatione, et in depulsione morborum, primas ubique partes Harveii doctrina tenet. Ille medicorum veterum observationibus scientiæ stabilitatem et perspicuitatem addidit : sine illo nullum, ex recentiorum laboribus, arti accessit aut accedet incrementum.

Et hoc quidem ego persuasum habeo ; si in rerum fato esset et in hominum solertia, ut aliud quoddam in lucem proferretur naturæ artificium, ad corporis humani moderationem instructum, tam valde simplex, tam perpetuo efficax, tam late patens, quam quod iste rerum inventor et humanæ potentiæ amplificator nobis enunciavit ; tum demum fore ut nostra ars, trepida illa quidem, aliquando licet audax, at raro sui omnino secura, firmo tandem certoque gressu incederet, tam a metu remota quam ab audacia : fore tum ut qui eas naturæ leges in corpore sano regendo nove-

rat, ex ista tanquam specula scientiæ, morbos quoque corporis perspectos haberet, et eosdem tollendi unicam iniret atque veram viam. Nunc autem, cum ab hoc fastigio longe multumque absit medicinæ fortuna; cum inter eas corporis sani vires, de quibus aliquid scientia comprehenditur, et varias morborum formas, immensum interjectum sit et obscurum prorsus intervallum; idcirco alia quadam femita insistere oportet, laboriosa magis, at certe tutiori et minime fallaci. Ab ipsis nimirum morbis incipiendum est; ut qualem præ se faciem singuli ferant, quo cursu progrediantur, quibus rebus aut mitiores fiant aut asperiores, et quo demum exitu concludantur, sedulo dispiciamus. In hoc vero genere Sydenhamus noster, sicut in illo altero Harveius, omnibus omnium ætatum medicis palmam sine ulla controversia præripuit: Hippocrates enim quid propriis viribus profecerit, aut quantum ex aliis desumpserit, plane nescimus. Imo parum abfuit quin Sydenhamum dixerim eorum fere omnium qui res quascunque naturales tractant, maximum se philosophum præbuisse. Sive enim difficultates expendas quibuscum in variis philosophiæ studiis confligendum est, sive ipsorum studiorum fructum atque utilitatem; haud facile invenies cui in utraque ista laude Sydenhamum posthabeas: ipsum licet advoces in partes tuas præclarum illum virum quo adeo superbit Britannia nostra, et quem omnes fere Europæ populi tanquam philosophorum principem hodie suspi-
ciunt.

eiunt. Ille quidem in otio domestico constitutus, propositi sui arbiter, temporum suorum atque rerum certus, multa quæsit, multa declaravit, in fabrica mundi et in mathematicorum notionibus, subtilissima sane et magnificentissima. Sydenhamus autem, humanissimus ipse homo, ad homines laborantes aut moribundos repente accersitus, quorum itaque vitæ quoquomodo consulere oportuit, non de morborum naturis experimenta legitima instituere; inter propinquorum lachrymas, inter uxorum matrumque voces ac vultus ægri salutem ab eo postulantium, inter importunam denique nutricularum garrulitatem, universum philosophiæ negotium egregie absolvit. Multas enim gravissimasque leges naturæ, de re obscura et perturbata fatagentis, de corpore scilicet humano valetudinibus implicato, primus ille perspexit et interpretatus est. Tum vero hisce sapienter usus, artis constituit opera præstantissima, et generis humani imperium in naturam summis beneficiis protulit atque auxit: multis enim morbis, atque uni ex omnibus longe atrocissimo, primus ille curationes adhibuit aptas et salutare. Suam denique observandi curandique rationem libris publicavit; quibus, quod in hominum fortuna divinissimum semper est iudicatum, id ille in perpetuum obtinuit; nimirum ut plurimis vitæ sit et salutis auctor. I nunc; et siderum momenta, et lucis colores, et geometrarum infinitates commemora. Sunt quidem isthæc forte splendidiora: esse vero majoris aut animi aut ingenii argumenta,

haud temere concedendum est : meliora esse et laude digniora, strenue negandum.

Horum jam triumvirorum unumquemque, Linacrum scilicet, Harveium, atque Sydenhamum, tanquam principem aliquem ac parentem civitatis nostræ, videre videor ad se convocare, et ex universo populo nostro sibi deligere, cætum quendam proprium illustrissimorum hominum ; quorum nunc meritis rite designandis neque mea vox neque otium vestrum sufficeret. Quanam enim dicendi copia tot rerum, tot personarum magnitudinem attingere ? animas tot egregias deorum ordinibus adscribere ? in Linacri consuetudinem receptos Caium, Gulstonum, Hameium, Haleum celebrare ? adjunctos Harveio comites Glissonum, Whartonum, Willisium, Lowerum exprimere ? cum Sydenhamo disputantes Mortonum, Radclivium, Freindum inducere ? Te enim, Richarde Mead, ne intra hujusmodi consortionem aliquam includaris, prohibet virtutum tuarum atque laudum excellens amplitudo. In te quidem nihil eorum desideraret Linacrus quæ ipse olim tam fideli studio complexus, tam pertinaci labore consecutus est : non veterum medicorum notitiam ; non Latini sermonis integritatem. Id etiam admiratione sua et fere invidia dignum judicaret, te, cum in tantum Latinitatis usum devenisses, esse tamen inter summos patriæ quoque linguæ artifices nitore ac puritate proculdubio numerandum. Verum neque Harveius quemquam, inter annalium nostrorum

rum heroas, amicum sibi optaret aut famæ socium, te potiore : qui adeo solitus es, in longissimo tuo medendi usu, difficiles rerum aditus illius lumine lustrare atque aliis aperire : qui tot illi morborum facies, medicamentorum effectus, ægrorum discrimina narrare poteris, quæ omnia, illius inventorum ope, tu sedato illo tuo et expedito iudicio solus intellixisti, providisti, superasti ? Sydenhamus denique quantum tibi honorem, quantas gratias habere se profiteretur ; quod eodem quo ille animi candore, eadem experiundi et discendi patientia in arte nostra semper versatus, errores forte ab illo, et aliquando etiam a te ipso admissos, ingenue patefeceris, sapienter emendaveris ? quod morborum causas illi ignoratas sagaci animo comprehenderis ; curationes illi desperatas felici opere absolveris ? quod denique, licet peritissimus esses subtiliorum illarum rationum quæ a corpusculorum figuris, fibrarum viribus, humorum impulsu, petendæ sunt ; hanc tamen hypothesin tuam, utcunque pulchram ac placentem, ne unquam ægrotorum rebus se nimis infereret, spectata animi moderatione retinueris ? Quæ cum ita essent, cum tot tantæque dotes in te confluxissent, fatale quidem erat ut ad artis nostræ principatum brevi pertenderes ; utque illo potireris et per plures annos producto, et amplioribus fortunæ donis cumulado, quam ulli unquam alii apud nos contigerit. Quanto autem animo, quam splendido plane et liberali consilio, opibus istis frui noveris, nunc quidem viget in
tuorum

tuorum memoria : sed apud alios vereor profecto ne, id quale fuit si verbis figurare possem, ipsa sibi fidem abrogaret oratio. Fuit enim domus tua communis eorum sedes hospitalis, quicumque in literis, in philosophia, in artibus ingenuis, vel delectationem suam quærerent, vel industriam collocarent. Ibi de sacris hisce tuendis quotidie fere consultum est. ibi incepta sua et laborum rudimenta singularum disciplinarum principes iudicio tuo probare soliti sunt. Neque intra patriæ fines substitit tua hæc literarum tutela, literatos erga viros perpetua hæc et fida amicitia ; tametsi per quadraginta prope annos quodcunque perfecerunt hujusmodi opus utilius splendidiusque Britanni homines, id fere vel primo moverit auctoritas tua, vel direxerit animadversio, vel ornaverit supellex literaria, vel denique sustentavit et ad exitum pertulerit munificentia. Quinetiam te, quamvis privatum hominem et ab honorum ambitione remotum, universa tamen Europa certissimum in hac ætate literarum præsidium agnovit quidem et libenter prædicavit. Inde cum regibus exteris epistolarum tibi munerumque commercium : inde tot atque tanti advenæ tecum hospitio conjuncti. adeo ut si quem forte peregrinum hominem eruditionis aut ingenii laude insignem in hac omnium maxima frequentissimaque urbe diversari fama esset, tuorum familiarium dubitaret nemo quin eum brevi salutare posset et coram congregari in domo tua. Isti eam celebritati unum quidem satis commendasset

dasset Museum illud tuum; quod, Musis ipsis dignum Gratiisque templum, librorum lectissima copia, codicibus vetustis, picturarum etiam signorumque pulchritudine, atque omni antiquitatis elegantia instruxeras. Majorem vero commendationem mores attulerunt tui; dum in tota consuetudine tua viri haud dubie magni species eluceret: in dictis et in factis gravitas: sermones eruditi, decora quadam hilaritate temperati, et prudentia rerum utiles, et hominum superiori ætate illustrium mentionem jucundissimam inferentes: in scriptorum meritis dignoscendis judicium sanum, verum, magniloquæ veterum simplicitatis amans, et ab omni affectatione atque fucō alienum: imprimis vero singularis quædam ac præstans naturæ bonitas in animo magno et elato conspicua. Hæc autem, tametsi ex ea profecta sit universa quidem vitæ tuæ ratio, tamen apud ordinem tuum et inter medicorum operum socios quam maxime apparuit: ubi nullum unquam in te desideratum est, aut erga æquales tuos, fraterni animi testimonium; aut erga juniores, paterni. Quod si in illo cœtu eorum qui jam vixerunt, superstes sit aliquis conditionis humanæ sensus et notitia; credo equidem te veteri illa benevolentia res nostras adhuc prosequi: diei hujusce cæremoniæ, recordationi huic ingentium virorum, faventem adesse; eique aspirare tanquam faci cuidam virtutis minorum animis studiisque admotæ: placido denique ac læto lumine hunc medicinæ statum conspici-

cere,

cerē, et Linacri rempublicam eo principe, iis patribus, incolumem : quorum nonnullos sanctissimarum vinculis necessitudinum, plerosque quidem constanti amicitiae et venerationis cultu, tibi adjunctos jamdudum videras ; iisdem quoque artibus florentes quæ te, medicorum maxime, hominum beneficentissime, ad tanta fortunæ atque famæ ornamenta provexerunt, et in hoc virtutis templo æternitati consecrarunt.

FINIS.

ERRATUM. P. l. II. 7. prior—lege propior.